

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У 13229/13
19.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Релјића, чланова већа, са судским саветником Катариним Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., ..., ул. ... бр....., Хотел Б.Б, кога заступају пуномоћници Дејан Богдановић, Катарина Радовић, Владимир Ђерић и Мара Јанковић, адвокати из Београда, ул. Влајковићева бр. 28, против туженог Министарства одбране Републике Србије – Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове Београд, ради поништаја решења УП-2 број: 85/13 од 08.07.2013. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије – Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове Београд, УП-2 број: 85/13 од 08.07.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем у ставу I диспозитива одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Групе за утврђивање права Одељења за стамбене послове, Управе за традицију, стандард и ветерана УП-1 број: 3064-102/2000 од 21.05.2013. године. Наведеним решењем, у ставу I диспозитива, поништава се закључак Војне поште 1313 Београд, УП-1 бр. 3046-6/2000 од 27.11.2000. године, којим је по захтеву за решавање стамбеног пистања доделом стана у закуп на неодређено време заведеним под Уп-1 број: 3046-1/2000 од 27.09.2000. године, тужиоцу утврђено право на доделу 3-собног стана у закуп на неодређено време у гарнизону ..., као лицу без стана и то за њега и супругу, као члана породичног домаћинства. У ставу II диспозитива овде оспореног решења, одбија се захтев А.А., генерал мајора у пензији, ул. ... бр. ..., ..., овде тужиоца, за давање стана у закуп на неодређено време заведен под бр. 3064-13/2000 од 12.11.2002. године.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој непосредно Управном суду, дана 15.08.2013. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост побијаног решења туженог органа јер је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и због неправилне примене материјалног права. Сматра да се суштина ово спора, а који траје 13 година, односи на два питања: 1) да ли се може ставити ван снаге првобитни правноснажни закључак Министарства одбране којим је тужиоцу утврђено право на стан и 2) шта подразумева појам “члан домаћинства” из члана 3. став 1. тачка 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране (“Службени војни лист”, бр. 38/05, 16/08, 26/08). Истиче да тужени констатно избегава да директно образложи своје схватање поводом ова два питања, те само просто одбија све захтеве тужиоца, преписујући образложења својих претходних (поништених) одлука, уопште се при том неосврћујући на релевантне судске одлуке и аргументе тужиоца. Оспорено решење сматра незаконитим због неправилне примене материјалног права, пре свега поништај ранијег закључка УП-1 бр. 3064/2000 од 27.11.2000. године, који представља неправилну примену прописа који регулише дејство одлука Уставног суда, и друго, што је у оспореном акту неправилно примењен члан 3. наведеног Правилника. Сматра погрешним закључак првостепеног органа и туженог да правноснажни закључак није могао произвести правно дејство због тога што је Савезни уставни суд огласио неуставним Правилник о решавању стамбених питања у Савезном министарству за одбрану и Војсци Србије из 2000. године (одлука објављена у “Службени лист СРЈ”, бр.3/02), те према мишљењу тужиоца, тиме није престало његово право на решавање стамбеног питања/стамбено обезбеђење утврђеног закључком УП-1 бр. 3064/2000 од 27.11.2000. године. Даље наводи да је правно дејство одлука Савезног уставног суда било регулисано Законом о Савезном устаном суду СРЈ (“Службени лист СРЈ”, бр. 36/92), те у вези с’тим, истиче да се тужени орган у оспореном решењу погрешно позива на члан 80. став 2. Закона о Савезном уставном суду, који говори о непримењивању неуставних општих аката након одлуке суда (*ex nunc*), а пропушта да помене релевантну одредбу члана 80. став 1., која се тиче односа који су настали или су решени пре одлуке Савезног уставног суда, а која одредба је релевантна за овај случај, јер је закључак у тужиоцевом предмету регулисао однос који је настао пре одлуке Савезног уставног суда, а постао је правноснажан пре њеног доношења. Позивајући се на члан 80. став 1. наведеног закона, посебно истиче да односи који су правноснажно решени, као што је то у његовом случају реч, остају нетакнути без обзира што су регулисани појединачним актом донетим на основу неуставног прописа. Другим речима, појединачни акти којима су регулисани ови односи остају на снази. У супротном, било би тешко повређено начело правне сигурности, према коме се не може дирати у већ правноснажно решене односе и права. Ово тумачење потврђује и став Врховног суда Србије: “Ако су односи до дана објављивања одлуке суда правноснажно решени, они дефинитивно остају уређени прописом који је пре објављивања одлуке суда био на снази”. (Решење ВСС Рев. II 1143/2001 од 22.11.2001. године, Билтен судске праксе ВСС бр. 1/2002). Такође, тужилац посебно указује да је у жалби изричито указано на наведену одредбу и судску праксу, па се из чињенице да оспорени акт то и не помиње може закључити да другостепени орган или није уопште прочитао жалбу или намерно игнорише ове аргументе. Из напред наведеног се види да није било места поновном одлучивању о тужиоцевом праву на стамбено обезбеђење, јер је то право већ правноснажно утврђено. Упркос томе, првостепени орган је без законског основа поново одлучивао о тужиоцевом праву и то на основу новог Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране (“Службени војни лист”, бр. 38/05, 16/08, 26/08), што је прихватио и другостепени орган у оспореном решењу. Међутим, чак и кад би било основа за поновно одлучивање о његовом праву, у оспореном и првостепеном решењу је неправилно примењен члан 3. наведеног

Правилника када је закључено да тужилац има решено стамбено питање и, сходно томе, да нема право на стан. Такође сматра да треба имати у виду и став Уставног суда изнет у одлуци I У.бр. 183/2006 од 17.12.2009. године, да се “оспорена одредба члана 3. Правилника не односи на лица којима је стамбено питање било решено, али је као последица објективних догађаја, дошло до тога да и они и чланови њиховог породичног домаћинства буду фактички или правно лишени стана”. Оно што је неспорно у конкретном случају, то је да је тужилац до почетка рата 1991. године живео и радио у ..., те према његовом мишљењу, несумњиво спада у категорију лица за која Уставни суд сматра да се на њих не примењује одредба члана 3. наведеног Правилника. Такође, према мишљењу тужиоца, другостепени орган погрешно тумачи наведену одредбу Правилника, посебно напомињући да се у примени наведене одредбе поставља кључно питање, а то је ко се сматра чланом домаћинства. Сматра погрешним став првостепеног и другостепеног органа да су чланови “породичног домаћинства” тужиоца она лица која су то била у тренутку када је он првобитно добио стан на коришћење, тј. 1983. године, те је на основу тога закључено да он нема право на добијање стана у закуп, јер се сматра да има решено стамбено питање у смислу члана 3. Правилника. Ово из разлога што се из самог текста члана 3. наведеног Правилника види да он говори о “породичном домаћинству” у садашњем, а не у прошлом времену, а како се у оспореном решењу погрешно примењује овај члан тако што се тумачи да укључује и бивше чланове домаћинства, то је овакво тумачење супротно језику наведене одредбе и уобичајеном и у нашем правном поретку опште прихваћеном значењу речи “домаћинство”. Поред овога, тужилац сматра да је оспорено решење противречно самом себи, тако што се наводи да чињеница да ћерка В. више није члан породичног домаћинства жалиоца није од значаја, јер је стан по структури који је жалилац користио у ... добијен управо и на ћерку В. Дакле, у оспореном решењу се признаје да ћерка тужиоца није члан његовог домаћинства, те би из тога требало да следи да се на тужиоца не примењује члан 3. Правилника. Такође, сматра да тужени орган погрешно узима да је релевантно ко су били чланови домаћинства у тренутку добијања стана, а не у тренутку када се молба подноси, што је супротно члану 3. Правилника. С тим у вези, указује да његова ћерка В. и он живе одвојено у две различите државе (у Србији и Хрватској), те да немају ни заједницу живота, ни привређивања, ни трошења добара, а чињеница да су они у сродству, сама по себи не значи да су чланови истог домаћинства. Посебно истиче да је тужени орган пропустио да узме у обзир опште познату чињеницу, а то је да је тужилац у ... осуђен за наводне ратне злочине на дугогодишњу затворску казну, што значи не само да не може да користи свој бивши стан у ..., него да би био ухапшен чим би се нашао да територији Како ова чињеница није узета у обзир, то је тужни орган дошао до апсурдног закључка да тужилац у ... има решено стамбено питање у смислу члана 3. напред наведеног Правилника. Поред осталих навода изнетих у тужби, тужилац предлаже да суд у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, поништи оспорено решење и утврди да тужилац има право на стамбено обезбеђење у складу са закључком ВП 1313 Београд УП-1 број 3064-6/2000 од 27.11.2000. године. Тужилац је тужбом тражио да се обавезе тужени за накнаду трошкова управног спора на име судске таксе по оцени суда, као и за састав тужбе по АТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу, је поред навода изнетих у истом, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да се тужба одбије, као неоснована.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао

да је тужба основана.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења решења повредио правила поступка из члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку, на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног органа по жалби упућује члан 235. став 1. истог Закона. Ово због тога што тужени пре доношења решења није на поуздан начин утврдио чињенично стање, односно није утврдио све правно релевантне чињенице и околности које су од значаја за доношење законитог и правилног решења (одлучне чињенице) у складу са начелом истине из члана 8. ЗУП-а, а које се односе на утврђивање испуњености услова за доделу стана тужиоцу у закуп на неодређено време у гарнизону Ово из разлога што се из доказа који се налазе у списима предмета, а на које се тужени и првостепени орган позивају у својим одлукама, не може на несумњив начин утврдити да тужилац не испуњава услове за доделу стана у закуп на неодређено време из разлога што, по налажењу туженог, његова ћерка В. користи стан у Тужени орган приликом доношења оспореног решења је узео у обзир чињеницу да је за предметни стан у Загребу, који је тужилац добио из радног односа у војсци, у којем је живео са супругом и децом, отказан уговор о коришћењу стана пресудом Општинског суда у Загребу Посл.бр. XVI-Пс-1052/94 од 09.04.2000. године, која је постала правноснажна 03.08.2012. године, наводећи да је предметни стан у ... у власништву ..., и да је дат на управљање Министарству одбране, који стан користи кћер бившег суносиоца станарског права В.В., као члан породичног домаћинства бивших суносиоца станарског права на стану, заједно са супругом Г. и сином Д.Д. Надаље, тужени закључује да се не може прихватити као доказ да је породица жалиоца, овде тужиоца, престала да користи предметни стан у ..., јер је из приложеног доказа неспорно да је ћерка В. наставила да користи предметни стан, након отказа станарског права њеним родитељима, те да чињеница да ћерка В. више није члан породичног домаћинства жалиоца није од значаја, јер је стан по структури, који је жалилац користио у ... добијен управо и на ћерку В. Међутим, у наставку образложења оспореног решења тужени је констатовао да је код одређивања структуре по одредбама члана 3. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, узет у обзир стан који је жалилац имао на коришћењу и чланови породичног домаћинства, који користе тај стан на територијама бивше СФРЈ, с тим да ако је тај стан према члановима породичног домаћинства који га користе, одговарајући у смислу структуре по одредбама тог правилника, та лица (овде тужилац) не могу решавати стамбено питање на територији Републике Србије. Наведени део образложења који се односи на статус ћерке В. као члана породичног домаћинства, образложење оспореног решења чини контрадикторним, јер тужени најпре наводи да “ћерка В. није члан породичног домаћинства жалиоца”, да би одмах у наставку текста образложења, образлажући разлоге немогућности решавања стамбеног питања тужиоца на територији Републике Србије, констатовао “...и чланови породичног домаћинства који користе тај стан...” (што се односи на стан у Загребу). Ово посебно, што се из напред наведених прибављених доказа – акта Службе за стамбене послове Управе за људске ресурсе Министарства одбране Републике Хрватске, број: 512М2-0403-11-359 од 31.01.2011. године, који је достављен преко Министарства спољних послова Републике Србије, а који се налазе у списима предмета, не може закључити по ком основу ћерка тужиоца В. користи стан у ..., јер се у том акту наводи само да је “наставила да користи”, без навођења основа коришћења. Како је према члану 3. наведеног правилника, разлог за немогућност доделе стана у закуп на територији Републике Србије, између осталог, и када су у питању лица чији члан његовог породичног домаћинства на територији републике која се издвојила из састава СРФЈ (у овом случају у Републици Хрватској) користи одговарајући стан по основу закупа на неодређено време или одређено време, који је стечен по основу рада, а што је у конкретној ситуацији случај, те како наведени доказ не упућује на јасан основ

коришћења стана у ... од стране тужиоачеве ћерке В., то се са сигурношћу не може ни утврдити та чињеница, а која је, између осталог, послужила као основ за доношење оспореног решења, па је ову битну чињеницу у поновном поступку потребно утврдити на поуздан начин, а нарочито што из изјаве ћерке тужиоца, која се налази у списима оверене под бројем Ов-5475/2005 од 30.03.2005. године, произлази да она у том стану борави у својству подстанара, те да нема, нити је икада имала станарско право, нити је стан откупила, што упућује на то да она није лице, које као члан породичног домаћинства на територији републике која се издвојила из састава СФРЈ, користи одговарајући стан и по основу закупа на неодређено или одређено време.

Због непотпуно утврђеног чињеничног стања, тужени орган је повредио и правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног орган по жалби упућује члан 235. став 1. истог закона. Ово због тога што образложење оспореног решења у смислу наведене одредбе ЗУП-а, не садржи све елементе потпуног образложења, односно не садржи потпуне и јасне разлоге из којих произлази закључак туженог органа да се не може прихватити као доказ да је породица тужиоца престала да користи стан у Загребу, јер је према туженом неспорно да је тужиоачева ћерка В. наставила да користи тај стан, након отказа станарског права њеним родитељима, а да притом, тужени не наводи ниједан правни основ по коме она користи тај стан, нити се то, како је то напред наведено, може утврдити из списка предмета. Напротив, напред наведено, као и наведена изјава В. од 30.03.2005. године, указује на то да се за сада са сигурношћу не може утврдити законом или подзаконским актом прописан правни основ по коме ћерка тужиоца користи стан у ..., а коју чињеницу није утврдио ни првостепени орган приликом доношења свог решења, а ни тужени орган приликом одлучивања по жалби, већ су само паушално закључили да тужилац нема право на стамбено обезбеђење у Републици Србији, управо из разлога што његова ћерка користи стан у Загребу, изпушатајући из вида да се поред осталих услова према члану 3. став 1. тачка 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране ("Службени војни лист", бр. 38/05, 16/08, 26/08 и 39/08) право на решавање стамбеног питања не може остварити ако лице из члан 2. тог правилника има решено стамбено питање, ако оно или члан његовог породичног домаћинства на територији држава чланица и територија република које су се издвојиле из СФРЈ, као и на делу територије Републике Србије (АПКиМ), користи одговарајући стан по основу закупа на неодређено или одређено време, који је стечен по основу рада. Несумњиво је да је предметни стан у ... стечен по основу рада, али није на поуздан начин утврђено да члан породичног домаћинства тужиоца (у конкретном случају ћерка В.) на територији републике која се издвојила из СФРЈ (у овом случају ...), користи наведени стан по основу закупа на неодређено или одређено време.

Поред наведеног, тужени орган погрешно тумачи, а самим тим и неправилно примењује члан 3. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране. Тужиоцу је у конкретном случају, закључком Војне поште 1313 Београд УП-1 бр. 3064-6/2000 од 27.11.2000. године, утврђено право на доделу трособног стана у закуп на неодређено време у гарнизону ..., као лицу без стана и то за њега и супругу као члана породичног домаћинства. Неспорно је да је тај закључак оглашен правноснажним, па је погрешан став како првостепеног, тако и туженог органа да исти, с'обзиром да је донет на основу Правилника о решавању стамбених питања у Савезном министарству одбране и Војсци Југославије ("Службени војни лист", бр. 23/2000), који је одлуком Уставног суда СРЈ оглашен неуставним, није могао произвести правно дејство, већ да је требао бити стављен ван правног промета, у смислу одредбе члана 80. став 2. Закона о Савезном уставном суду. Ово због тога што је

правно дејство одлука Савезног уставног суда у време правноснажности наведеног закључка, било регулисано Законом о Савезном уставном суду (“Службени лист СРЈ”, бр. 36/92), на који се у образложењу оспореног решења тужени орган и позива и то на одредбу члана 80. став 2. која регулише непримењивање неуставних општих аката, као и правно дејство одлука донетих на основу тих аката, тако што прописује да се прописи и други општи акти донети за извршавање савезних закона и других прописа за које се одлуком суда утврди да постоји несагласност са Уставом Савезне Републике Југославије и Савезним законом, неће примењивати од дана објављивања одлуке суда. Међутим, тужени пропушта да коментарише став 1. истог члана наведеног закона, којим је прописано да се Устав републике чланице, закони и други прописи и општи акти за које је одлуком суда утврђено да постоји несагласности са Уставом Савезне Републике Југославије, Савезним законом или потврђеним и објављеним међународним уговором, не могу примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке суда, ако до тог дана нису правноснажно решени. Према оцени Управног суда, управо цитирана одредба члана 80. став 1. Закона о Савезном уставном суду се има применити у конкретном случају, будући да је неспорно да је по тужиочевом захтеву од 27.09.2000. године за решавање стамбеног питања доделом стана у закуп на неодређено време већ правноснажно решено – закључком Војне поште 1313 Београд Уп-1 бр. 3064-6/2000 од 27.11.2000. године, а да је одлука Савезног уставног суда, којом је оглашена неуставном одредба члана 3. Правилника о решавању стамбених питања у Савезном министарству за одбрану и Војсци Југославије, који је био правни основ за доношење правноснажног закључка од 27.11.2000. године, донета дана 05.12.2001. године и објављена у “Службеном листу СРЈ”, бр. 3/2002. Та одредба, дакле, не упућује на закључак туженог органа да се наведени правноснажни закључак мора ставити ван правног промета, јер у смислу те одредбе, ако су односи до дана објављивања одлуке Уставног суда правноснажно решени (што је у конкретној ситуацији случај), они дефинитивно остају уређени прописом који је пре објављивања одлуке суда био на снази. На то упућује и став Уставног суда Србије који је објављен у одлуци тог суда I У.бр. 183/2006 од 17.12.2009. године, према ком ставу се члан 3. Правилника о решавању стамбених питања Министарства одбране (“Службени војни лист”, бр. 38/05, 16/08, 26/08 и 39/08) - на који се позивају првостепени орган у ожалбеном решењу, као и тужени орган у овде оспореном решењу, не односи на лица којима је стамбено питање било решено, након чега је као последица објективних догађаја дошло до тога да они и чланови њиховог породичног домаћинства буду фактички или правно лишени стана, као што је то у конкретној ситуацији случај, јер су тужилац и његова супруга, према напред наведеном, фактички и правно лишени могућности коришћења стана, док је њихова ћерка В., према њеној изјави, правно лишена могућности коришћења предметног стана, коју чињеницу тужени, а ни првостепени орган, нису до краја разјаснили, јер је поводом добијеног напред наведеног доказа – акта од стране Службе за стамбене послове Управе за људске ресурсе Министарства одбране Републике Хрватске, који није јасан и прецизан у погледу правног основа коришћења стана у Загребу, требало од наведеног министарства затражити доставу новог акта, са јасним навођењем правног основа коришћења стана од стране ћерке В., којег је тужилац стекао по основу рада.

Такође, у образложењу првостепеног решења није наведено, применом које процесне одредбе Закона о општем управном поступку је донето решење о поништају правноснажног закључка од 27.11.2000. године, већ се у уводу истог само наводи да је решење донето на основу члана 125. Закона о општем управном поступку, који регулише утврђивање одлучних чињеница и околности које су од значаја за доношење решења. Међутим, како поништај наведеног закључка представља посебну правну интервенцију у односу на правноснажни акт, која интервенција путем тог ванредног правног средства у

управном поступку представља поткопавње начела материјалне правноснажности, а у ком поступку се ради о ванредној контроли једино законитости а не и целисходности (опортуности) аката доносених у управном поступку, то је првостепени орган био у обавези да се позове на одредбу која јасно упућује на доношење првостепеног решења. Наведене недостатке није отклонио ни тужени орган оспореним решењем, а што је била обавеза туженог, по службеној дужности, нарочито што је тужилац у жалби изјављеној против првостепеног решења оспорио његову законитост, између осталог и из разлога што је одлука у ставу I диспозитива првостепеног решења донета противно члану 80. став 1. Закона о Савезном уставном суду, као и одредбама Закона о општем управном поступку које регулишу поништавање коначних управних аката. По оцени суда, а како у смислу члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног органа по жалби упућује члан 235. став 1. ЗУП-а, образложење мора да садржи и пропис на основу којег је одлучено о конкретној управној ствари, са објашњењем зашто је применом тог прописа на утврђено чињенично стање решено онако како је изложено у диспозитиву, дошло је до повреде правила поступка из наведене одредбе, јер ваљано образложење по природи ствари представља неопходну претпоставку, будући да без таквог образложења није могуће ценити правилност утврђеног чињеничног стања у жалбеном поступку, а нити законитост оспореног решења у управном спору. Стога, како образложење треба да садржи правни основ и разлоге за одлуку из диспозитива и омогући странци да схвати зашто је донета одлука баш оне садржине као што је изнето у диспозитиву, а не нека другачија одлука, то је првостепено решење у конкретном случају, донето супротно наведеној одредби ЗУП-а (а које недостатке није отклонио ни тужени орган оспореним решењем иако је првостепени и другостепени управни поступак јединствен поступак), јер не садржи напред наведене податке. У вези с тим не садржи ни разлоге за закључак да су испуњени услови прописани чланом 230. став 1. ЗУП-а, да се одбије жалба коју је тужиоца изјављена против првостепеног органа.

Приликом оцене законитости оспореног, а тиме и на закону заснованости првостепеног решења, утврђено је да првостепени орган у диспозитиву ожалбеног решења поништава закључак Војне поште 1313 Београд, УП-1 бр. 3046-6/2000 од 27.11.2000. године, што је наведено и у образложењу оспореног решења, иако се у конкретном случају ради о закључку Војне поште 1313 Београд, УП-1 бр. 3064-6/2000 од 27.11.2000. године, који се налази у списима предмета, што упућује на очигледну грешку у писању првостепеног и оспореног решења, коју је тужени орган био дужан да исправи, у складу са чланом 209. ЗУП-а. Наиме, ако тужени орган у смислу те одредбе не исправи, грешке у именима или бројевима, писању или рачунању, као и друге очигледне нетачности у решењу – до достављања списка суду који у управном спору одлучује о законитости оспореног решења – учинио је битну повреду правила поступка (став Врховног суда Србије изнет у Билтену судске праксе Врховног суда Србије, бр. 4/05). Како, диспозитив као најбитнији саставни део решења, мора да буде концизно састављен, јасан и прецизан, тако да не даје повода различитим тумачењима, што у конкретној ситуацији није случај, то је првостепени орган приликом доношења решења повредио и одредбу члана 198. став 2. ЗУП-а.

Осим тога, тужени орган је приликом доношења оспореног решења повредио и правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер наводи жалбе нису уопште оцењени. Оспореним решењем се само паушално наводи да је тужилац против првостепеног решења изјавио жалбу због неправилне примене прописа и погрешно утврђеног чињеничног стања, јер закључак из 2000. године није могао бити стављен ван снаге, с'обзиром да је правноснажан, а да се одредба члана 80. став 2. Закона о Савезном

уставном суду не примењује на конкретан случај, као и да је погрешно утврђено чињенично стање, јер тужиочева ћерка В., која користи предметни стан у ..., није више члан породичног домаћинства тужиоца, те да се на тужиоца не може применити одредба члана 3. тачка 2. напред наведеног правилника. Међутим, према наводима жалбе, а који се понављају и у тужби, указано је и на ставове Врховног суда Србије и Уставног суда Србије, изнетим у одлукама ближе означеним у жалби, који управо упућују на примену члана 80. став 1. Закона о Савезном уставном суду, а поред овога, и на, у конкретном случају, неправилну примену Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране ("Службени војни лист", бр. 38/05, 16/08, 26/08), чији члан 3. подразумева постојеће, садашње породично домаћинство, а што према наводима жалбе, у конкретној ситуацији, није случај. Жалбом је указано и да првостепени орган приликом доношења ожалбеног решења није узео у обзир ни фактичку немогућност коришћења стана у Загребу од стране тужиоца због у жалби ближе наведених разлога. Тужени је ове наводе жалбе избегао да наведе у образложењу оспореног решења, а тиме и да их оцени, иако се ради о битним наводима жалбе који, с'обзиром на све напред наведено, могу бити од утицаја на решавање ове управне ствари, а наводе жалбе који су наведени у образложењу оспореног решења тужени оцењује, само једном реченицом, тако што наводи да су цењени и остали наводи из жалбе, но, они нису од значаја за другачије решавање ове управне ствари, иако претходно није оцењен ниједан навод жалбе. Повреда правила поступка из наведене одредбе ЗУП-а на страни туженог огледа се у томе што се према тој одредби у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе и ако их не уважи тужени орган у образложењу свог решења мора да изнесе разлоге због којих их сматра неоснованим. Евентуално, ако је већ првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе који се у жалби износе, другостепени орган се може позвати на разлоге изнете у образложењу првостепеног решења, без понављања разлога из првостепеног решења. По оцени суда, имајући у виду да је другостепено решење иницирано жалбом, то у његовом образложењу морају бити саопштени резултати до којих је другостепени орган дошао испитујући све наводе жалбе, осим у ситуацији када су ти разлози истоветни са ставом првостепеног органа, у којој ситуацији није потребно понављати разлоге првостепеног решења, већ само то констатовати у образложењу другостепеног решења, а који процесно-правни услов, у конкретном случају, није испуњен.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, те се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на напред наведене повреде прописа, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су у конкретном случају утврђене повреде прописа, које према природи ствари може отклонити само тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, па није постојала ни законска обавеза да одлучује у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем

повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе чл. 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с'тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Имајући у виду да тужилац није определио трошкове управног спора у смислу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, то је одлучено као у ставу II диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 66. и 67. ЗУС-а.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.02.2016. године, 20 У 13229/13

Записничар
Катарина Пецић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ/РР